

ČESKÁ REPUBLIKA

USNESENÍ

Ústavního soudu

Ústavní soud rozhodl soudcem zpravodajem Vojtěchem Šimíčkem ve věci ústavní stížnosti stěžovatelů **a) Heleny Vondráčkové**, bytem Sportovní 122, Řitka, **b) Bc. Petry Kubíkové**, bytem Křivatcová 504/13, Praha 5, **c) Martina Michala**, bytem Sportovní 122, Řitka a **d) Mgr. Jany Gavlasové**, advokátky se sídlem Západní 449, Chýně, zastoupených posledně uvedenou stěžovatelkou, proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 27. 1. 2021, č. j. 21 Co 23/2021-179, a usnesení Okresního soudu v Berouně ze dne 23. 12. 2020, č. j. 13 C 119/2020-166, za účasti **Krajského soudu v Praze a Okresního soudu v Berouně**, jako účastníků řízení,

t a k t o :

Ústavní stížnost se odmítá.

O d ů v o d n ě n í :

1. Ústavnímu soudu byla doručena ústavní stížnost podle čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy České republiky (dále jen „Ústava“) a ustanovení § 72 a násl. zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o Ústavním soudu“). Stěžovatelé se ústavní stížností domáhají zrušení výše uvedených rozhodnutí obecných soudů, neboť mají za to, že jimi bylo porušeno jejich právo na soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1 a odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) a právo na spravedlivý proces podle čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
2. Z ústavní stížnosti a napadených rozhodnutí vyplývá, že Okresní soud v Berouně (dále jen „okresní soud“) ústavní stížností napadeným usnesením zastavil řízení o žalobě stěžovatelů, kterou se domáhali po žalovaném Janu Šináglovi náhrady nemajetkové újmy v celkové výši 546 659 Kč. Dále okresní soud rozhodl o náhradě nákladů řízení a o vrácení soudního poplatku. K samotnému zastavení řízení okresní soud uvedl, že v průběhu řízení vyšlo najevo, že rozhodnutím soudu v jiném soudním řízení byl zjištěn úpadek žalovaného a bylo

mu povoleno řešit tento úpadek oddlužením. Nárok stěžovatelů na náhradu nemajetkové újmy tak podle okresního soudu není možné v občanském soudním řízení projednat, neboť je nutné jej uplatnit přihláškou v insolvenčním řízení.

3. K odvolání stěžovatelů Krajský soud v Praze (dále jen „krajský soud“) ústavní stížností napadeným usnesením rozhodnutí okresního soudu ve výroku o zastavení řízení potvrdil, protože se ztotožnil s důvody vedoucími okresní soud k zastavení řízení. Krajský soud současně stěžovatele řádně poučil, že proti jeho rozhodnutí je přípustné dovolání za předpokladu, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, kdy další podmínky přípustnosti dovolání v poučení podrobněji specifikoval.

4. Stěžovatelé v ústavní stížnosti uvádí, že se jimi uplatněné nároky z titulu náhrady nemajetkové újmy pro účely posouzení přípustnosti dovolání mají posuzovat z hlediska majetkového censu ve smyslu § 238 odst. 1 písm. c) zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a to zvláště ke každému z uplatněných nároků. Dovolání v intencích poučení daného krajským soudem by ostatně směřovalo proti usnesení, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí o zastavení řízení, a tedy ani z toho důvodu by podle stěžovatelů nemělo být přípustné, byť jim jsou známy případy, kdy taková rozhodnutí jsou dovolacím soudem přezkoumávána. Vzhledem k poučení učiněnému krajským soudem proto stěžovatelé z opatrnosti společně s touto ústavní stížností podali dovolání. V ústavní stížnosti pak uvádí, že podmínky přípustnosti si má s ohledem na existující pochybnosti a nesrovnalosti posoudit za daných okolností samotný Ústavní soud.

5. Předtím, než může Ústavní soud přistoupit k přezkumu opodstatněnosti či důvodnosti ústavní stížnosti, je povinen zkoumat splnění zákonem stanovených podmínek řízení. V dané věci však dospěl k závěru, že ústavní stížnost je nepřipustná.

6. Ústavní soud ve své rozhodovací praxi opakovaně dovodil (srov. např. usnesení sp. zn. II. ÚS 2815/09, I. ÚS 2222/09, II. ÚS 839/09, IV. ÚS 237/09 či I. ÚS 2617/08, dostupná na <http://nalus.usoud.cz>), že ústavní soudnictví a pravomoc Ústavního soudu jsou vybudovány především na zásadě přezkumu věcí pravomocně skončených, v nichž protiústavnost nelze napravit jiným způsobem, tedy především procesními prostředky vyplývajícími z příslušných procesních norem. Tento princip subsidiarity plyne již z čl. 4 Ústavy, podle kterého je ochrana základních práv a svobod úkolem soudní moci obecně, nikoliv výlučně Ústavního soudu; konkrétně je pak vyjádřen v ustanovení § 75 odst. 1 zákona o Ústavním soudu, podle něhož je ústavní stížnost nepřipustná, jestliže stěžovatel nevyčerpal všechny procesní prostředky, které mu zákon k ochraně jeho práva poskytuje.

7. Jak se podává ze shora uvedeného, ve věci stěžovatelů došlo k souběhu dvou právních institutů, jež by mohly vést ke kasaci napadených usnesení, a to ústavní stížnosti a dovolání. Byla-li by proto v nyní posuzované věci ústavní stížnost věcně posouzena Ústavním soudem dříve, než bude rozhodnuto o stěžovateli podaném dovolání, mohl by postup Ústavního soudu vést k nepřipustnému zásahu do rozhodovací činnosti obecných soudů. Také z hlediska funkce ústavního soudnictví je nežádoucí, aby stejné rozhodnutí souběžně a na sobě nezávisle přezkoumávaly obecné soudy a zároveň i Ústavní soud.

8. K tomu Ústavní soud odkazuje na ustanovení § 72 odst. 4 zákona o Ústavním soudu, podle kterého platí, že „*byl-li mimořádný opravný prostředek orgánem, který o něm rozhoduje, odmítnut jako nepřipustný z důvodů závisejících na jeho uvážení, lze podat ústavní stížnosti proti předchozímu rozhodnutí o procesním prostředku k ochraně práva, které bylo mimořádným opravným prostředkem napadeno, ve lhůtě dvou měsíců od doručení takového rozhodnutí o mimořádném opravném prostředku.*“ Je tedy zřejmé, že stěžovatelé podali ústavní stížnost předčasně, jelikož i za situace, kdy přípustnost podaného dovolání závisí na úvaze Nejvyššího soudu, je nutno před podáním ústavní stížnosti vyčerpat i tento mimořádný opravný

prostředek a teprve po rozhodnutí o něm Nejvyšším soudem je věcí úvahy stěžovatelů, zda se budou domáhat ochrany rovněž před Ústavním soudem v rámci řízení o ústavní stížnosti.

9. Ústavní soud v této souvislosti rovněž připomíná, že s účinností novely zákona o Ústavním soudu provedené zákonem č. 404/2012 Sb. (od 1. 1. 2013) již pro takové mimořádné opravné prostředky neplatí výjimka z povinnosti vyčerpat všechny dostupné procesní prostředky k ochraně práva a posledním prostředkem k ochraně práva je tedy právě podané dovolání. Lhůta k eventuálnímu podání ústavní stížnosti začne proto stěžovateli běžet dnem doručení rozhodnutí Nejvyššího soudu o dovolání, a to jak proti rozhodnutí dovolacího soudu, tak případně i proti předcházejícím rozhodnutím. Pokud by byla ústavní stížnost věcně posouzena před rozhodnutím Nejvyššího soudu o podaném dovolání, mohl by Ústavní soud nepřipustně zasáhnout do rozhodování tohoto soudu.

10. Rozhodnutí Nejvyššího soudu o podaném dovolání přitom nelze předjímat a také stěžovatelé poukazují na určitou výkladovou nejasnost ohledně přezkumu nyní napadených soudních rozhodnutí v dovolacím řízení. Za této procesní situace je proto ústavní stížnost předčasná.

11. Jen pro úplnost Ústavní soud uvádí, že odmítnutí stávající ústavní stížnosti pro její „předčasnost“ stěžovatele nepoškozuje na jejich právu na přístup k soudu, protože pokud by nebyli srozuměni s výsledkem dovolacího řízení, jsou oprávněni po jeho ukončení podat novou ústavní stížnost, a to tak, aby zohledňovala i průběh a výsledky dovolacího řízení. Tato ústavní stížnost pak (v případě splnění ostatních podmínek řízení) je věcně projednatelná Ústavním soudem.

12. Na základě výše uvedených závěrů, Ústavní soud, aniž by se zabýval meritem věci a vyjadřoval se k důvodnosti ústavní stížnosti, soudcem zpravodajem mimo ústní jednání bez přítomnosti účastníků ústavní stížnost odmítl jako návrh nepřipustný [§ 75 odst. 1 ve spojení s § 43 odst. 1 písm. e) zákona o Ústavním soudu].

13. Pro úplnost je třeba dodat, že stěžovatelé se v ústavní stížnosti nedovolávají postupu dle § 75 odst. 2 zákona o Ústavním soudu a ani Ústavní soud samotný nezjistil žádné okolnosti, které by mohly svědčit pro naplnění podmínek tohoto zákonného ustanovení.

P o u č e n í : Proti usnesení Ústavního soudu není odvolání přípustné.

V Brně dne 20. května 2021

Vojtěch Šimíček v. r.
soudce zpravodaj

Za správnost vyhotovení:
Jana Kadlečková